

proti žalované firmě a musila jí tato vydati nebo opatřit vše to, čeho žalobkyně k zajištění jí poskytla, tudíž i směnky, a nejde proto ani o předčasnost žaloby.

Čís. 15251.

K § 1346, odst. 2 obč. zák.

Ustanovení § 1346, odst. 2, obč. zák. nevylučuje, aby byly při výkladu písemné smlouvy rukojemské zhodnoceny skutečností listinou neosvědčené na základě jiných důkazních prostředků.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 1824/34.)

Žalobce přednesl, že se mu žalovaná podle záruční listiny ze dne 16. prosince 1930 zaručila jako rukojmí a plátce za dluh A. M., kdyby tato firma řádně a včas do určitého dne svůj dluh žalobci nezaplatila. Poněvadž tyto předpoklady nastaly, domáhá se žalobce na žalovanou jako rukojmí a plátkyni zaplacení onoho dluhu. *N i ž š í s o u d y* zamítly žalobu, *o d v o l a c í s o u d* z těchto důvodů: Obsah záruční listiny ze 16. prosince 1930 a prohlášení z téhož dne byly již prvním soudem řádně oceněny. Trebas rukojemské prohlášení o citované záruční listině nebylo podle slovního znění učiněno závislým na nějaké podmínce, dlužno vzít v úvahu, že listina ta obsahuje také odstavec, že směnečný dluh žalované za firmou M. do výše 100.000 Kč u Ústřední záložny tato firma zaplatí, takže směnka od jmenované firmy bude žalované zpět vydána. Toto vyjádření bylo by bezúčelné, kdyby jím neměl býti dán výraz, že ručení žalované nastati má teprve, až žalovaná zproštěna bude závazku u zmíněné ústřední záložny, po případě až žalobce uzavře s firmou M. společenskou smlouvu. Tomuto výkladu nasvědčuje vyjádření z téhož dne jako záruční listina, že se uvedená záruční listina vydává žalobci vzhledem k prohlášení A. M-a a další osoby, že jsou v zásadě dohodnuti utvořit společenskou smlouvu a že žalované na její požádání budou přístupné obchodní knihy. Pro tento výklad mluví nepřisežná výpověď žalované podporovaná svědectvím tří osob. Těmito důkazy již první soud správně zjistil, že záruka za pohledávku žalobcovu proti firmě A. M. byla žalovanou převzata jen pod tou podmínkou, že žalobce s A. M-em uzavrou veřejnou obchodní společnost, že tak umožněna bude A. M-ovi další existence a že žalovaná bude tak zbavena stávající záruky za dluh téže firmy u uvedené záložny. Hledě ke skutkovým zjištěním prvního soudu, je i právní posouzení správné. Neboť, když záruka převzata byla žalovanou jen za podmínky, že žalobce uzavře s A. M-em společenskou smlouvu a že žalovaná zproštěna bude závazku u ústřední záložny, což se nestalo a státi již nemůže, je zamítnutí žaloby plně odůvodněno, ať se věc posuzuje dle obchodního nebo občanského zákona.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy vzaly na základě výsledků celého průvodního řízení, tedy nejen na základě záruční listiny ze dne 16. prosince 1930 a prohlášení žalobce z téhož data, nýbrž i na základě výpovědí slyšených svědků a stran, za zjištěno, že žalovaná převzala záruku za pohledávku žalobce proti firmě »A. M.« jen pod podmínkou, že žalobce uzavře s A. M. veřejnou obchodní společnost a že žalovaná bude společností tou zbavena záruky za směnečnou pohledávku Ústřední záložny proti firmě A. M. To je skutkové zjištění a nikoli právní závěr nižších soudů, a jsou proto veškeré vývody, které dovolatel uplatňuje jako dovolací důvod nesprávného právního posouzení, ve skutečnosti toliko brojením proti hodnocení důkazů nižšími soudy, jehož přezkum dovolacímu soudu nepřísluší. Ustanovení § 1346, odst. 2, obč. zák., že k platnosti smlouvy rukojemské se vyžaduje, aby se záruční prohlášení rukojemího stalo písemně, jest dáno toliko k ochraně rukojemího a nevylučuje, aby při výkladu písemné smlouvy rukojemské byly zhodnoceny okolnosti listinou neosvědčené na základě jiných důkazních prostředků, zejména výslechu svědků a stran.

Čís. 15252.

Pokud nebyla přijata dědická přihláška pozůstalostním soudem, není závady, aby dědic podavší tuto přihlášku byl ustanoven opatrovníkem pozůstalosti pro spor.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 1886/34.)

Proti žalobě na zaplacení zažalované pohledávky namítla žalovaná pozůstalost, že neměla býti ustanovena opatrovníkem pozůstalosti přihlášená dědička. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. spatřuje dovolání v tom, že prý žalované pozůstalosti ustanovil první soud opatrovníci v osobě přihlášené dědičky, jež byla tudíž zákonnou zástupkyní žalované pozůstalosti a nemůže býti tedy ustanovována za její opatrovníci. Názor odvolacího soudu, že dědička ta byla právem ustanovena za opatrovníci žalované pozůstalosti, ježto její přihláška nebyla v té době ještě k soudu přijata, je správný. Je sice pravda, že podle dvorského dekretu ze dne 19. ledna 1790 čís. 1094 Sb. z. s. mohou věřitelé pozůstalosti k uplatnění svých nároků žádati, aby byl ustanoven pro pozůstalost zástupce, jakmile však zde jest dědická přihláška, má se žalobce obrátiti proti přihlášeným dědicům, a podle § 34 ex. ř., zemře-li dlužník po povolení exekuce, může exekuce, jakmile byla podána dědická přihláška nebo